

[Søg POV](#)

[Om POV](#)

[Støt POV](#)

POINT OF VIEW INTERNATIONAL

[Nyhed - Tilmeld dig POV's Ugebrev her](#)

Karen Hammer ▾

26/03-2018 | [f](#) [t](#) [in](#)

"You were never really here" – vold for fuld udblæsning

FILMANMELDELSE – Den dystre thriller “You were never really here” har Joaquin Phoenix i hovedrollen og for den præstation vandt han prisen for bedste hovedrolle i Cannes i 2018. Instruktøren, skotske Lynne Ramsay, modtog samtidig prisen for bedste manuskript. Begge dele er fortjent, skriver Karen Hammer, der især er imponeret over lydsporet til filmen: “Ikke siden ‘Babydriver’ har jeg hørt magen til rig lydside i en amerikansk film.”

Joe er en stakkel, der for at kunne komme videre i tilværelsen overlever ved at tælle ned fra 40-39-38-37 ... Sådan rykker han bevidstheden væk fra virkeligheden og sikrer sig, at livets ubehageligheder snart vil være overstået. Som barn talte Joe ofte ned for at undslippe frygten, når hans far ydmygede ham, samtidig med at faderen gennembankede hans mor.

Nu, hvor han er oppe i 40’erne og lever som privat lejemor, er han stadig nødt til at tælle ned, samtidig med at han kæmper med at trække vejret fra indersiden af en plasticpose. Alt for ofte plages han af frygtelige flashbacks fra barndommen, og fra død og vold under Golfkrigen.

Vi ser ham i filmens begyndelse rydde op efter et veludført job på et hotelværelse, man aner et lig på gulvet. Mobiltelefonens taletidskort destrueres, blodspor tørres væk, en navnesølvkæde og hammeren smides i en plasticpose ud til hotellets affald

Joaquin Phoenix er Joe, manden med vildmands-skægget, tung og ludende lunter han ned ad hotelgange og rundt i menneskefyldte gader, hvor ingen ser ud til at undre sig over hans udseende.

Joaquin Phoenix vandt velfortjent prisen for bedste hovedrolle i Cannes 2018. Hans voluminøse krop er arret og smertefuld; hans fedme og hængende bug demonstrerer fejlnæring og *laissez faire*. Han bor i et forstadskvarter, i sit barndomshjem hjemme hos sin skrøbelige gamle mor, der frygter TV's gyserpræsentationer og dog nyder Hitchcocks "Psycho".

Joe hyggedriller hende, mor og søn er tydeligvis glade for hinanden. Han beskytter hende, men er selv på selvmordets rand.

Noget tyder på, at Joe engang har arbejdet for FBI i kampen mod *trafficking*, men nu arbejder han for sig selv. Hans speciale er eftersøgning af ganske unge piger, som misbruges af rige pædofile mænd. Han slår hårdt ned på sine modstandere. Hans foretrukne våben er en almindelig hammer, der kassereres efter hver opgave.

Vi ser ham i filmens begyndelse rydde op efter et veludført job på et hotelværelse, man aner et lig på gulvet. Mobiltelefonens taletidskort destrueres, blodspor tørres væk, en navnesølvkæde og hammeren smides i en plasticpose ud til hotellets affald.

Instruktøren, skotske Lynne Ramsay, er tydelig engageret i sociale forhold og synes i "You Were Never Really Here" at angribe New Yorks overfladiske og rå miljø., hvor profit og entertainment er vigtigere end hjælpsomhed og empati, og det politiske spil er vigtigst af alt.

Men snart melder en ny profitabel opgave sig: En senator ved navn Albert Votto har en ung datter, Nina, som er forsvundet, bortført; 50.000 dollars er betalingen, hvis det kan klares uden politiets indblanding, for Votto er midt i sin mæcen Guvernør Williams' valgkampagne. Senator Votto ved også, hvor i byen Nina opholder sig.

Opgaven virker umiddelbart let, så Joe går i butikker for at forsyne sig med Gaffatape og en frisk hammer. Han venter tålmodigt i en bil foran adressen til sent ud på natten, truer sig til de nødvendige oplysninger og indvaderer et luksusbordel på Manhattan.

Via sort-hvide billeder fra overvågningskameraerne følger vi hans færd op mod "legeværelserne", der er navnet på de rum med de dopede småpiger, som de pædofile mænd opsøger. Han smadrer og dræber adskillige vagter undervejs, men vi ser ikke volden, kun et faldet menneske hist og her. Næsten bevidstløse piger slippes løs: Nina genkendes og vækkes. Han bærer hende ud og kører mod en aftalt adresse.

You Were Never Really Here – Official Trailer | Amazon Studios

Instruktøren den skotske Lynne Ramsay modtog i Cannes prisen for bedste manuskript for "*You Were Never Really Here*".

Vi kender hende fra gennembrudsfilmen "[Ratcatcher](#)" fra 1999 og fra det fremragende og rystende skoleskydningsdrama "[Hvad med Kevin](#)" fra 2011, der blev nomineret til De gyldne Palmer.

Hun er tydelig engageret i sociale forhold og synes i "*You Were Never Really Here*" at angribe New Yorks overfladiske og rå miljø, hvor profit og entertainment er vigtigere end hjælpsomhed og empati, og det politiske spil er vigtigst af alt.

Eftersom filmens hovedperson er en traumatiseret lejermorder, er den nødt til at være voldelig, men ved i starten kun at antyde volden – f.eks. ved at vise de faldne personer og ikke selve overgrebet – lules vi i første halvdel af filmen ind i en slags accept af Joes handlinger.

For han arbejder jo for det gode – imod de beskidte pædofile.

Det er godt tænkt og fejlfrit udført. Og oven i al denne reallyd maser Jonny Greenwoods voldsomme elektroniske musik med trommer og celloer sig ind i enhver tænkelig situation og skaber en fantastisk stemning, der virkelig får tilskueren op på mærkerne

Figuren er imidlertid også en hævner, der hæmningsløst smadrer enhver modstander på sin vej. På den måde holder han sin egen traumatiske frygt i skak og kan for en stund kvæle de anmassende billeder fra fortiden.

Lynne Ramsay har baseret 'You were never really here' på krimiforfatteren Jonathan Ames' roman af samme navn, og i filmens anden halvdel tildeler hun volden en dominerende plads i Joes næsten totalt mislykkede opgave.

Nu sprøjter blodet ud over ansigter og vægge, og nu spiser unge Nina tilsyneladende uanfægtet grøntsager fra en tallerken, hvor maden er blandet med blod. Det flyder med lig og ubehagelige nærbilleder, og midt i det hele oplever vi den empatiske Joe, der holder en døende CIA-bodyguard i hånden, mens de sammen synger en lille sang.

Slutningen skal ikke ødelægges – den må I selv gå i biografen og se; lydsiden kan jeg uden problemer prise.

Ikke siden "Babydriver" har jeg hørt magen til rig lydside i en amerikansk film. Lyddesigneren Paul Davies, som tidligere har arbejdet på Lynne Ramsays film, har ladet alt, hvad Joe har mulighed for at kunne høre som f.eks. folks smalltalk og insektlyde blande sig i filmens univers. Der synges overalt i filmen startende med taxachaufføren til Lufthavnen over til kærlighedssangen i Guvernørens overdådige hus.

Det er godt tænkt og fejlfrit udført. Og oven i al denne reallyd maser Jonny Greenwoods voldsomme elektroniske musik med trommer og celloer sig ind i enhver tænkelig situation og skaber en fantastisk stemning, der virkelig får tilskueren

op på mærkerne. Det er en fascinerende og dystre film, og Joaquin Phoenix er genial og rystende.

Hvis vi gav stjerner her på POV, skulle den have 5.

Alle illustrationer: Fra filmen.

Kategorier

Featured

Kultur og Medier

Tags: [Joaquin Phoenix](#), [Karen Hammer](#), [Lynne Ramsay](#), [You were never really here](#)

POV HAR INGEN BETALINGSMUR – DIN STØTTE GØR FORSKELLEN

POINT of VIEW International er et uafhængigt medie og en

platform for selvstændige skribenter.

Vi arbejder ud fra en overbevisning om væsentligheden af fri og gratis adgang til god journalistik, analyse og debat. Derfor har POV ingen betalingsmur, ligesom vi heller ikke finansieres med banner- eller pop-up-reklamer.

Derfor er vi også afhængig af læsernes støtte.

Selv små beløb gør en stor forskel, både for POV og for skribenterne.

Du kan hjælpe os ved at abonnere på POV med et fast støttebeløb via PayPal eller en enkelt donation via MobilePay.

Støt POV med MobilePay

Støt POV's arbejde med en flad tyver (eller mere) og et enkelt klik på logoet nedenfor eller via nummeret her: [MobilePay 40 12 19 68](#)

Støt POV som abonnent

Nedenfor kan du vælge at støtte POV med et fast, månedligt beløb på 20, 100 eller 1000 kr. via PayPal. Aftalen kan til enhver tid opsiges med øjeblikkelig virkning.

Donations-niveau

Glad bruger : 20.00 DKK pr. måned ▼

Tilmeld

Ønsker du at støtte en enkelt skribent eller et enkelt indlæg, kan du gøre det via skribentens MobilePay-nummer, der er oplyst i infoboks under teksterne.

POV WEEKEND – UGEBREV HVER FREDAG MORGEN

Husk også at tilmelde dig ugebrev POV WEEKEND. Tilmelding kan ske her, hvorefter du fremover vil modtage ugebrevet hver fredag. Det er naturligvis gratis.

[Nyhed – Tilmeld dig POV's Ugebrev her](#)